



ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 17 stycznia 2013 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Ireneusz Piasecki (<i>spr.</i>)
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Teresa Warszawska
	<i>Członek GKO:</i>	Marek Muszyński
Protokolant:		Anna Jedlińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Roberta Wydry**,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 stycznia 2013 r. odwołania Obwinionego (...) od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Krakowie z dnia 7 września 2012 r. nr RKO-522/2/12, którym uznano Obwinionego (...) zam. (...), pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Prezydenta Miasta (...), winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 9 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 114 z późn. zm.) - zwanej dalej także ustawą, polegającego na zaniechaniu w dniu 27 lutego 2011 r., dokonania w terminie, tj. do dnia 26 lutego 2011 r., zwrotu dotacji otrzymanej z budżetu państwa w należytym wysokości, to jest - w części uznanej za pobraną w nadmiernej wysokości, co uchybia unormowaniu art. 169 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.), który stanowi, że dotacje udzielone z budżetu państwa pobrane nienależnie lub w nadmiernej wysokości, podlegają zwrotowi do budżetu państwa wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, w ciągu 15 dni od dnia stwierdzenia okoliczności, o których mowa w pkt 1 lub pkt 2

oraz odstąpiono od wymierzenia kary Obwinionemu, natomiast obciążono kosztami postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 291,71 zł,

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych uchyla zaskarżone orzeczenie w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Krakowie.

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

Uzasadnienie

Po przeprowadzeniu w 4 czerwca i 7 września 2012 r. przy udziale Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych rozprawy w sprawie naruszenia dyscypliny finansów publicznych przez Pana (...), Regionalna Komisja Orzekająca w Krakowie, w pierwszej kolejności zwróciła uwagę na zapisy art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011 r. Nr 240 poz. 1429), zgodnie z którym „postępowanie w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzone jest według przepisów ustawy zmienianej w art. 1 ustawy 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, chyba że przepisy dotychczasowe są korzystniejsze dla obwinionego”. RKO, rozpatrując sprawę stosowała przepisy ustawy obowiązującej w czasie orzekania, tj. przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 19 sierpnia 2011 r., uznając, że przepisy dotychczasowe nie są korzystniejsze dla Obwinionego. W szczególności RKO stwierdziła, że opis czynu i inne instytucje mające wpływ na wymiar kary są tożsame i nie są bardziej dotkliwe dla Obwinionego. Zastosowano do oceny zarzutu ustawę o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, aktualnie obowiązującą, mając również na uwadze fakt, iż dyspozycja art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 114 z późn. zm.) - zwanej dalej uondfp, ma zastosowanie nie tylko do tej ustawy, ale również do wszystkich ustaw szczególnych, mających znaczenie dla rozpoznania

postawionego zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Wobec niezmienności stanu prawnego - dyspozycji art. 169 oraz art. 128 ustawy o finansach publicznych w czasie orzekania o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych w stosunku do stanu z dnia popełnienia naruszenia, bezprzedmiotowe, w ocenie RKO, stało się ustalanie przepisów względniejszych.

Mając na względzie powyższe, RKO, orzekła iż uznaje Pana (...) odpowiedzialnym za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 9 pkt 3 uodfnp, polegające na zaniechaniu 27 lutego 2011 r., dokonania w terminie, tj. do 26 lutego 2011 r., zwrotu dotacji otrzymanej z budżetu państwa w należnej wysokości, tj. w części uznanej za pobraną w nadmiernej wysokości, co uchybia art. 169 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.), który stanowi, że dotacje udzielone z budżetu państwa pobrane nienależnie lub w nadmiernej wysokości, podlegają zwrotowi do budżetu państwa wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, w ciągu 15 dni od dnia stwierdzenia okoliczności, o których mowa w pkt 1 lub pkt 2 i działając na podstawie art. 36 uodfnp, odstąpiła od wymierzenia kary Obwinionemu (...).

Ponadto RKO, działając na podstawie art. 167 ust. 1 uodfnp, obciążyła Obwinionego kosztami postępowania w wysokości 291,71 zł (słownie: dwieście dziewięćdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt jeden groszy), co stanowi 10% przeciętnego wynagrodzenia.

W uzasadnieniu do orzeczenia RKO stwierdziła, że Obwiniony (...) ponosi odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, gdyż w czasie wystąpienia czynu stanowiącego naruszenie dyscypliny finansów publicznych pełnił funkcję Prezydenta Miasta i odpowiedzialność tę należy mu przypisać z uwagi na uregulowania zawarte w art. 4 ust. 1 pkt 2 uodfnp.

Na podstawie zgromadzonych materiałów dowodowych Komisja Orzekająca I instancji ustaliła, że w 2010 r. Gmina Miasto (...) otrzymało dotację celową z rezerw celowych budżetu państwa przeznaczoną na dofinansowanie zadań własnych realizowanych w zakresie świadczeń pomocy materialnej dla uczniów o charakterze socjalnym w łącznej kwocie 2.415.317,00 zł. Powyższa kwota została przyznana w dwóch etapach.

Umowa na udzielenie dotacji nie została podpisana przez strony na skutek nieuwzględnienia w niej wszystkich uwag Obwinionego. Pismem z 19 sierpnia 2010 r., Prezydent Miasta (...) poinformował (...) Kuratora Oświaty o piśmie Ministerstwa Edukacji

Narodowej z 23 lipca 2010 r., zgodnie z którym wejście w życie nowej ustawy o finansach publicznych nie powinno powodować zmian w zakresie dotowania stypendiów i zasiłków uczniowskich, polegających na ponoszeniu przez gminy co najmniej 20% kosztów realizacji zadania. W piśmie z 9 września 2010 r. Prezydent Miasta (...) wskazywał, że, w jego ocenie art. 90b ust. 1 ustawy o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.) świadczy o istnieniu alternatywy w zakresie finansowania pomocy materialnej dla uczniów przez budżet państwa lub przez właściwą jednostkę samorządu terytorialnego.

Za bezsporne RKO uznała, że 11 lutego 2011 r., Gmina Miasto (...) otrzymała wezwanie datowane na 8 lutego 2011 r. do zwrotu, do 26 lutego 2011 r. części dotacji w kwocie 480.147,44 zł, jako kwoty pobranej w nadmiernej wysokości. Uzasadnieniem dla takiego wezwania stał się art. 128 ustawy o finansach publicznych, zgodnie z którym górny limit procentowy na dofinansowanie kosztów realizacji zadań własnych bieżących i inwestycyjnych jednostek samorządu terytorialnego wynosi 80%. Ustawa o systemie oświaty nie uregulowała tego limitu na poziomie wyższym.

Wobec braku wpływu zwrotu części dotacji, Wojewoda (...), postanowieniem z 3 marca 2011 r. wszczął postępowanie administracyjne w sprawie zwrotu przez Gminę Miasto (...) części otrzymanej z budżetu państwa dotacji. 26 maja 2011 r. Wojewoda (...) decyzją Nr (...) określił kwotę części dotacji celowej podlegającej zwrotowi na 480.147,44 zł., jako pobranej w nadmiernej wysokości w 2010 r.

Pismem z 10 czerwca 2011 r. Gmina złożyła odwołanie do Ministra Finansów wnosząc m.in. o uchylenie decyzji o umorzenie postępowania w I instancji w całości, bądź przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Komisji Orzekającej I instancji. Minister Finansów decyzją z 29 lipca 2011 r. Nr (...), utrzymał w mocy decyzję (...) z 26 maja 2011 r.

RKO ustaliła również, że zwrot dotacji wraz z odsetkami nastąpił 30 sierpnia 2011 r.

Powyższe działanie, w ocenie RKO wyczerpuje znamiona art. 169 ust. 1 pkt 2 ustawy o finansach publicznych, gdyż zwrot dotacji nastąpił z przekroczeniem 15 dniowego terminu, który przez RKO został policzony poczynszony od dnia odebrania wezwania do zwrotu dotacji.

Komisja Orzekająca I instancji uznała, że, zgodnie z art. 128 ustawy o finansach publicznych, w czasie orzekania o finansów publicznych kwota dotacji na dofinansowanie zadań własnych bieżących i inwestycyjnych nie może stanowić więcej niż 80% kosztów realizacji zadania, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej. Zgodnie zaś z art. 90b w związku z art. 90r ust. 1 ustawy o systemie oświaty, udzielenie pomocy materialnej o

charakterze socjalnym jest zadaniem własnym gmin, na realizację którego gmina otrzymuje dotację celową z budżetu państwa. Art. 90 b ww. ustawy określa jedynie ogólnie zasady finansowania pomocy materialnej uczniów. RKO wskazuje, że uregulowania powyższe nie wskazują innych zasad finansowania zadania niż określony w art. 128 ust. 2 ustawy o finansach publicznych. Dla Komisji Orzekającej I instancji dyspozycja art. 128 ust 2 ustawy o finansach publicznych jest zatem jednoznaczna i bezwzględnie obowiązująca.

W związku z powyższym RKO stwierdziła, że Gmina Miasto (...) uprawniona była do pobrania dotacji w wysokości do 80% kosztów realizacji przedmiotowego zadania, a w konsekwencji do zwrotu dotacji ponad kwotę stanowiącą równowartość 80%. Zgodnie bowiem z art. 169 ust. 1 pkt 2 ustawy o finansach publicznych, dotacje udzielone z budżetu państwa pobrane w nadmiernej wysokości podlegają zwrotowi wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, w terminie 15 dni od dnia stwierdzenia tych okoliczności. RKO określiła ten termin na 26 lutego 2011 r., tj. licząc od 11 lutego kiedy, to Gmina Miasto (...) otrzymała wezwanie do zwrotu części dotacji, datowane na 8 lutego 2011 r.

Bezsporne jest, iż Gmina Miasto (...) dokonało zwrotu części dotacji wraz z odsetkami w 30 sierpnia 2011 r. W ocenie RKO zwrot dotacji nastąpił z przekroczeniem 15 dniowego terminu określonego w art. 169 ustawy o finansach publicznych, które to zachowanie wyczerpuje znamiona art. 9 pkt 3 uondfp.

W uzasadnieniu Komisja Orzekająca I instancji wskazała ponadto, że, zgodnie z art. 19 ust. 2 uondfp, Obwiniony ponosi odpowiedzialność za powyższy czyn jako osoba, której można przypisać winę w czasie popełnienia naruszenia, gdyż pełnił wówczas stanowisko Prezydenta Miasta (...). W ocenie RKO, miał on możliwość innego działania, tj. takiego, które spowodowałoby zwrot nadmiernie pobranej wysokości dotacji w określonym ustawowo terminie.

RKO wskazała ponadto, że „niezależnie od słuszności wezwania do zwrotu części dotacji nadmiernie pobranej 8 lutego 2011 r., należy wskazać, że 29 lipca 2011 r. Minister Finansów wydał decyzję ostateczną w administracyjnym toku instancji, potwierdzającą obowiązek zwrotu dotacji, a dotacja w części pobranej w nadmiernej wysokości została zwrócona dopiero 30 sierpnia 2011 roku”.

Jako winę Obwinionego, RKO rozumie działanie odmienne do działania wynikającego z normy prawnej, podczas gdy możliwe było działanie zgodne z tą normą.

Zawinione działanie Obwinionego jest, w ocenie Komisji Orzekającej I instancji związane z faktem, że, jako kierownik jednostki powinien zapewnić w kierowanej przez siebie placówce taką organizację pracy, która pozwalała na prawidłowe wykonywanie obowiązków, zaś zaniechanie zwrotu nadmiernie pobranej dotacji w terminie uznać należy za uchybienie obowiązkowi kierownika, który jako Prezydent Miasta odpowiada za prawidłową gospodarkę finansową Gminy.

Działając na podstawie art. 36 ust 1 uoondfp, RKO uznała, iż zachodzą przesłanki uzasadniające odstąpienie od wymierzenia kary, do których należy okoliczność, iż Obwiniony kierował się stanowiskiem Ministra Edukacji Narodowej wyrażonym w piśmie z 23 lipca 2010 r., które to jednakże, w ocenie RKO, nie może stanowić podstawy do umorzenia postępowania. Od orzeczenia RKO, 30 października 2012 r., odwołanie wniósł Obwiniony zarzucając mu:

- błędne ustalenie przez Komisją Orzekającą I instancji, upływu terminu zwrotu dotacji pobranej w nadmiernej wysokości,
- zaniechanie przeprowadzenia przez Komisję Orzekającą I instancji postępowania dowodowego na okoliczność „dołożenia wymaganej staranności” w wykonaniu obowiązku zwrotu dotacji w terminie i niedopuszczenie dowodu w sprawie - pisma Obwinionego z 2 maja 2012 r. skierowanego do Przewodniczącego RKO.

W uzasadnieniu wniesionego odwołania Obwiniony wskazał na błędne ustalenie w zakresie określenia terminu „stwierdzenie nienależnego pobrania części dotacji”, które, w ocenie Obwinionego, jest niezgodne z orzecznictwem sądowym w tych sprawach. Obwiniony zarzucił również, iż RKO błędnie zastosowała art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 240, poz. 1429) wywodząc, że przepisy dotychczasowe nie są dla Obwinionego korzystniejsze. Obwiniony stanął na stanowisku, że zmiana ustawy działa na jego korzyść i w dalszej części uzasadnienia stwierdził, iż w omawianej sprawie podjął stosowne czynności, które wskazują, iż dołożył on należytej staranności do dokonania obowiązku zwrotu dotacji we właściwym terminie nakreślonym w ustawie o finansach publicznych. Czynności te polegały między innymi na wniesieniu odwołania od decyzji Wojewody (...) z 26 maja 2011 r. do Ministra Finansów, a następnie 29 września 2011 r. wniesieniu skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Obwiniony wskazał ponadto, że pismo jakie skierował do Przewodniczącego Regionalnej Komisji

Orzekającej, które znajdowało się w aktach sprawy nie zostało ujawnione jako dowód w sprawie mimo, że zawierało istotne zdaniem Obwinionego fakty w sprawie.

Obwiniony wniósł o uniewinnienie, a w związku z tym obciążenie kosztami postępowania Skarbu Państwa lub też uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Komisję Orzekającą I instancji.

4 stycznia 2013 r. wpłynęło do Głównej Komisji Orzekającej pismo Obwinionego z 31 grudnia 2012 r. złożone w postępowaniu odwoławczym, w którym w pełni poparł złożone przez siebie odwołanie oraz wniósł o zaliczenie w poczet materiału dowodowego pisma z 2 maja 2012 r. skierowanego przez Obwinionego do Przewodniczącego Regionalnej w Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy RIO w Krakowie.

Obwiniony w złożonym odwołaniu wskazał na błędne ustalenie przez Komisję Orzekającą I instancji upływu terminu zwrotu dotacji pobranej w nadmiernej wysokości. Zdaniem Obwinionego, za datę niedopełnienia obowiązku zwrotu dotacji pobranej w nadmiernej wysokości, tj. 480.147,44 zł należy przyjąć 10 czerwca 2011 r., nie zaś wskazany przez RKO datę 26 lutego 2011 r.

Termin zwrotu dotacji pobranej w nadmiernej wysokości został określony w art. 169 ust. 1 pkt 2 ustawy o finansach publicznych, zgodnie z którym zwrotu dotacji pobranej w nadmiernej wysokości należy dokonać w ciągu 15 dni od daty stwierdzenia pobrania tej dotacji w nadmiernej wysokości.

Główna Komisja Orzekająca (GKO) na rozprawie 17 stycznia 2013 roku, która odbyła się przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych - Roberta Wydry uznała, iż istnieją podstawy do uwzględnienia w części zarzutów podniesionych przez Obwinionego (...) w odwołaniu złożonym od orzeczenia Komisji Orzekającej I instancji. Z uwagi na fakt, iż Obwiniony nie stawiał się na rozprawie 17 stycznia 2013 r. mimo, iż został prawidłowo zawiadomiony, GKO uznała za zasadne przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Odwołanie wniesione przez Obwinionego, zdaniem GKO, jest tylko w części zasadne. Odnosząc się do głównych zarzutów odwołania, GKO uznała, co następuje.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego stwierdzono i uznano za bezsporne, że 11 lutego 2011 r. Gmina Miasto (...) otrzymała wezwanie (...) Kuratora Oświaty datowane na 8 lutego 2011 r., o zwrot części dotacji w kwocie 480.147,44 zł.

RKO dokonała oceny zgromadzonego materiału dowodowego i uznała, iż określenia terminu upływu zwrotu dotacji należało dokonać w odniesieniu do terminu otrzymania przez Gminę Miasto (...) ww. wezwania, tj. 15 dni licząc od 11 lutego 2011 r. Upływ terminu do zwrotu części dotacji wypada więc na 26 lutego 2011 r.

Jednocześnie RKO uznała, że Obwiniony dopuścił się naruszenia dyscypliny finansów publicznych 27 lutego 2011 r, czyli w pierwszym dniu po upływie terminu, w którym mógł dokonać zwrotu części dotacji, działając zgodnie z terminem określonym w ustawie o finansach publicznych.

GKO uznaje za zasadną argumentację przytoczoną przez Obwinionego w uzasadnieniu do złożonego odwołania, w zakresie błędnego wskazania przez Komisję Orzekającą I instancji daty popełnienia przez Niego czynu stanowiącego naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

GKO uznała, że termin do zwrotu dotacji należy określić począwszy od dnia wydania decyzji przez Wojewodę (...) Nr (...), w której Wojewoda określił kwotę zwrotu dotacji działając, jako organ administracyjny I instancji. Decyzja ta datowana jest na 26 maja 2011 r. i od tej daty należy naliczać bieg 15-dniowego terminu do zwrotu nadmiernie pobranej dotacji, który określić należy wobec powyższego na 10 czerwca 2011 r. Pierwszym dniem, w którym można Obwinionemu przypisać odpowiedzialność określoną w art. 9 pkt 3 uoandfp, jest 11 czerwca 2011 r. Do 10 czerwca, Obwiniony mógł jeszcze dokonać zwrotu nadmiernie pobranej dotacji, działając w ramach ustawowo określonego terminu do dokonania zwrotu kwoty nienależnie pobranej dotacji.

Argumentując wskazanie wydarzenia, od którego należy naliczać bieg terminu zwrotu dotacji w przedmiotowej sprawie GKO wskazuje na wyrok z 15 listopada 2008 r. III SA/WA 2008/05, LEX Nr 192638. W uzasadnieniu do tego wyroku czytamy, że „Uniwersalny słownik języka polskiego” pod. red. prof. Stanisława Dubisza, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2003, podaje, że słowo „stwierdzić” oznacza dowiedzenie się, przekonanie się o czymś, uznanie za pewne, prawdziwe. A zatem zapis w przepisie art. 93 ust. 6 pkt 2 ustawy o finansach publicznych, „stwierdzenie nieprawidłowego naliczenia” należy łączyć tylko z taką czynnością, która jest stanowcza i nie pozostawia wątpliwości, co do jej merytorycznej zawartości. W ocenie Sądu użyte w art. 93 ust. 6 pkt 2 ustawy o finansach publicznych pojęcie „stwierdzenie” należy rozumieć jako rozstrzygnięcie zawarte w decyzji organu administracji I instancji. Z tą bowiem chwilą w sposób kategoriyczny następuje

konkretyzacja nieprawidłowo naliczonej kwoty dotacji lub kwoty dotacji pobranej nienależnie. Protokół kontroli skarbowej, znany Stronie postępowania, może być uznany tylko za źródło wiedzy o zaistniałych nieprawidłowościach nie jest jednak aktem władczym, z którym należy wiązać pojęcie „stwierdzenie”. Adekwatne w tym zakresie zapisy art. 252 ust. 1 pkt 2 ustawy o finansach publicznych z dnia 27 sierpnia 2009 r., obowiązującej od 1 stycznia 2010 r., zawierają tożsame co do treści zapisy, a cytowane powyżej orzeczenie jest co do zawartego w nim opisu w zakresie ustalenia znaczenia słowa „stwierdzenie” nadal aktualne.

Odnosząc się do zarzutu przedstawionego w odwołaniu, że w myśl art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 240, poz. 1429), RKO powinna zastosować przy wydawaniu orzeczenia przepisy względniejsze dla Obwinionego, czego, w ocenie Obwinionego, nie uczyniła. GKO stwierdziła, że z uzasadnienia do wydanego w I instancji orzeczenia wynika ogólnikowo, iż RKO uznała, że „opis czynu i inne instytucje mające wpływ na wymiar kary są tożsame i nie są bardziej dotkliwe dla Obwinionego”, w związku z czym zastosowano do oceny zarzutu ustawę aktualnie obowiązującą. Komisja Orzekająca I instancji dokonała również analizy przepisów ustawy o finansach publicznych w zakresie dotyczącym wydanego orzeczenia i uznała, że stan prawny z chwili popełnienia czynu stanowiącego naruszenie dyscypliny finansów publicznych i z czasu orzekania jest tożsamy. RKO nie odniosła się jednakże do zapisów art. 19 ust. 2 uondfp, który to zapis został rozszerzony i zgodnie z którym, w obecnie obowiązującym brzmieniu, Obwinionego nie można pociągnąć do odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w sytuacji, gdy nie można przypisać mu winy w czasie popełnienia naruszenia, gdy czynu nie można było uniknąć, mimo dołożenia należytej staranności. GKO stwierdziła, że Komisja Orzekająca I instancji nie dokonała w uzasadnieniu orzeczenia oceny obowiązujących przepisów w tym zakresie. Zasadny wobec tego jest zarzut, że wydając orzeczenie, nie odniesiono się do okoliczności, czy Obwiniony postępował z zachowaniem należytej staranności.

W uzasadnieniu do odwołania czytamy ponadto, że Obwiniony, w swojej ocenie, dołożył należytej staranności w celu prawidłowej realizacji zadań, której niezamierzonym skutkiem okazało się naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Podjęte przez Obwinionego decyzje były poprzedzone konsultacjami, tj. stanowiskiem, jakie zaprezentowało Ministerstwo Edukacji Narodowej w swoim piśmie interpretującym art. 128

ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych, w zakresie dotacji na dofinansowanie świadczeń pomocy materialnej dla uczniów o charakterze socjalnym. Zachowanie Obwinionego wyczerpuje, Jego zdaniem, hipotezę przepisu zdania drugiego art. 19 ust. 2 przywołanej ustawy.

GKO nie może podzielić argumentacji przedstawionej w tej części odwołania, gdyż, w ocenie GKO, fakt, iż Obwiniony zwrócił się o konsultacje mające na celu weryfikację poglądu Obwinionego nie zwalniał go z obowiązku przeanalizowania i wzięcia pod uwagę innych poglądów w tej mierze wyrażonych. Słusznie, w ocenie GKO, Komisja Orzekająca I instancji powołała się w uzasadnieniu do niepublikowanego orzeczenia GKO z 28 lipca 2004 r. DF/GKO/Odw.-32/43-45/RN-10-12/2004/521, w którym wskazano, że „w razie wątpliwości interpretacyjnych należy dokładnie przeanalizować przepisy przed podjęciem decyzji, nie ograniczając się do dania wiary jednej opinii lub tej opinii, która jest zgodna z oczekiwaniami”. Obwiniony pomimo interpretacji dokonanej przez Ministerstwa Edukacji Narodowej winien mieć na uwadze samo brzmienie przepisów, jak również fakt wydania decyzji przez Wojewodę (...) 26 maja 2011 r., Nr (...) o zwrocie części dotacji.

GKO zauważa również, iż RKO okoliczności, jakie rzutowały na decyzję Obwinionego, w postaci posiadanego stanowiska Ministerstwa Edukacji Narodowej, wzięła pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o odstąpieniu od wymierzenia Obwinionemu kary.

GKO wskazuje, że RKO w uzasadnieniu orzeczenia przywołała również orzeczenia, które nie powinny wpływać na rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie, tj. orzeczenie GKO z 29 lutego 2004 r., Nr DF/GKO/Odw.-88/117/2003, z którego wynika, że na kierowniku jednostki ciąży obowiązek zapewnienia w kierowanej przez niego placówce takiej organizacji pracy, która pozwala na prawidłowe wykonanie obowiązków jednostki, jak również niepublikowane orzeczenie GKO z 28 lipca 2004 r., DF/GKO/Odw.-92/121/2005/936, w którym wskazała, że kierownik jednostki niezależnie od przyznanych jednostce środków finansowych i ich stosunku do faktycznych potrzeb jednostki, ma obowiązek przestrzegania ustawowo określonych zasad prowadzenia publicznej gospodarki finansowej, a niedobór środków nie upoważnia do łamania zasad. W toku postępowania prowadzonego przez RKO nie udowodniono, że do niedopełnienia obowiązku zwrotu nienależnie pobranej kwoty dotacji doszło na skutek złej organizacji pracy, wręcz przeciwnie ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że było to świadomie podjęte działanie. Obwiniony konsekwentnie podejmował działania zmierzające do zapobieżenia konieczności dokonania zwrotu części dotacji, którą uważał za pobraną przez Gminę Miasto (...) zasadnie. Nie dowodono również

w toku postępowania toczącego się przed Komisją Orzekającą I instancji, iż przyczyną działań podjętych przez Obwinionego w celu niedokonania zwrotu kwoty 480.147,44 zł był występujący w budżecie Miasta (...) niedobór środków finansowych.

GKO stwierdziła ponadto, że nie jest prawdziwe stwierdzenie Obwinionego zawarte w odwołaniu, że Komisja Orzekająca I instancji nie dopuściła, jako dowodu w rozpoznawanej sprawie, pisma Obwinionego z 2 maja 2012 r. skierowanego do Przewodniczącego RKO, gdyż z protokołu rozprawy toczącej się przed RKO wynika, że to pismo zostało ujawnione jako materiał dowodowy w sprawie. Faktem jest jednakże, że w uzasadnieniu do wydanego przez RKO orzeczenia nie odniesiono się do materii wynikającej z tego pisma, w zakresie działania Obwinionego, które, Jego zdaniem, miało na celu zachowanie staranności przy dysponowaniu mieniem Gminy Miasto (...), a także korzystanie z prawa do ochrony sądowej poprzez wniesienie skargi na decyzje Ministra Finansów do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

W ocenie GKO, fakt, że Obwiniony korzystał z prawa do ochrony sądowej w celu zachowania dbałości o mienie Gminy Miasto (...), nie zwalniał Go z obowiązku dokonania zwrotu kwoty dotacji wynoszącej 480.147,44 zł, gdyby bowiem rozstrzygnięcie sądu było dla Miasta (...) korzystne to odzyskałby sporną kwotę.

Reasumując, skoro zaskarżone orzeczenie - zarówno w zakresie przypisania Obwinionemu naruszenia dyscypliny finansów publicznych a właściwie daty jego dokonania, jak i w zakresie uzasadnienia podjętego orzeczenia okazało się sprzeczne z prawem, GKO zdecydowała o przekazaniu sprawy do ponownego rozstrzygnięcia. GKO pragnie podkreślić, że ze względu na wady zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe wydanie orzeczenia reformującego orzeczenie Komisji Orzekającej I instancji. Takie orzeczenie byłoby w istocie orzeczeniem pierwszoinstancyjnym, od którego Strony nie mogłyby wnieść odwołania, co naruszałoby zasadę dwuinstancyjnego postępowania.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.